SINIRISTI

TAISTELULEHTI JUUTALAISIMPERIALISMIA VASTAAN

IV VUOSIKERTA
N:o 9
15. IX 1935.

PÄÄTOIMITTAJA
T. T. KARANKO
(Tav. puh. 35 874)

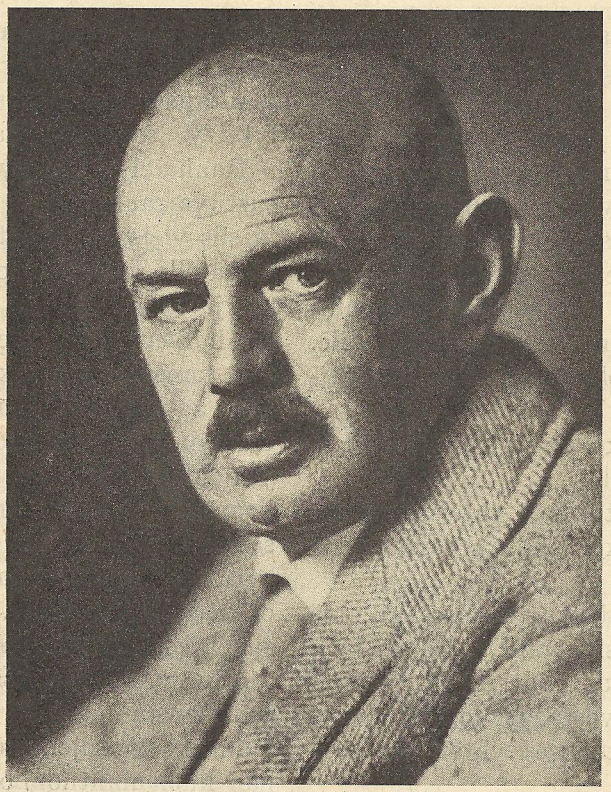

Dietrich Eckart.

Valtakunnankansleri Adolf Hitlerin puhe valtiopäivillä Berlinissä 21. 5. 1935; II.

Juutalaisvastaisen rintaman merkkimiehiä: Dietrich Eckart.

Kristillisyys kansallissosialistisessa valtiossa: II. Uusi Saksa ja kristillinen julistus.

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ VASARA, HELSINKI, P. ROOBERTINK. 10. Puh. 35 874. 4:—

Saksan johtajan ja valtakunnankanslerin

Adolf Hitlerin

puhe valtiopäivillä Berlinissä 21. 5. 1935.

II.

On omituista, että kansojen historiallisessa elämässä esiintyy usein varsinaisia käsitteiden arvonalennuksia, jotka vain vaivoin kykenevät kestämään terveen järjen kritiikin. Maailma on esim. näinä aikoina elänyt kollektiivisen turvallisuuden, kollektiivisten sitoumusten jne. nimenomaisessa vimmassa, joilla kaikilla näyttää ensi silmäyksellä olevan asiallinen sisällys, mutta jotka lähemmin tarkasteltaessa vähintään jättävät tilaa monenlaisille tulkinnoille.

Mitä tarkoitetaan kollektiivisella yhteistoiminnalla?

Kuka määrää, mitä kollektiivinen yhteistoiminta on ja mitä se ei ole?

Eikö käsitettä »kollektiivinen yhteistoiminta» ole 17 vuoden aikana tulkittu mitä erilaisimmilla tavoilla?

Minä luulen osuvani oikeaan sanoessani, että monien muiden oikeuksien ohella Versaillesin sopimuksen voittajavallat ovat myös pidättäneet itselleen oikeuden vastaansanomattomasti määritellä, mitä »kollektiivinen yhteistoiminta» on ja mitä se ei ole.

Kun katson asiakseni tältä paikalta harjoittaa kritiikkiä tätä menettelyä kohtaan, niin se tapahtuu siinä mielessä, että ennen kaikkea siten voidaan saada selvyys valtakunnanhallituksen viimeisten päätösten syvällisestä välttämättömyydestä ja herättää ymmärtämystä todellisia tarkoituksiamme kohtaan.

Kansakuntien kollektiivisen yhteistoiminnan nykyinen ajatus on alkujaan ja olennaiselta osaltaan Amerikan presidentin Wilsonin henkistä pääomaa. Sotaa edeltäneen ajan politiikan määräsi enempi yhteisiä etuja omaavien kansakuntien välisten liittojen ajatus. Syystä tai syyttä tämä politiikka tehtiin kerran maailmansodan puhkeamisesta vastuulliseksi. Tämän sodan loppua kiiruhti — ainakin mitä Saksaan tulee — Wilsonin 14:n pykälän oppi ja myöhemmin täydennykseksi tulleet kolme pykälää. Niihin oli varsinaisesti ihmiskunnan samantapaisen onnettomuuden torjumiseksi sisällytetty seuraava ajatuksenkulku:

Rauha ei saa olla yksipuoliseen oikeuteen perustuva rauha, vaan yleiseen tasavertaisuuteen ja siis yleiseen oikeuteen perustuva rauha. Sen pitää olla kaikkien sovinnon, aseistariisuutumisen ja siten kaikkien turvallisuuden rauha. Tämä huipentui kaikkien valtioiden ja kansakuntien kansainvälisen kollektiivisen yhteistoiminnan aatteeksi kansainliitossa. Minun täytyy tältä paikalta vielä kerran vakuuttaa, ettei ollut yhtään kansaa, joka sodan lopulla olisi halukkaammin tarttunut näihin aatteisiin kuin saksalaiset. Saksan kärsimykset ja uhrit olivat verrattomasti suurimmat kaikista sotaan osaaottaneista valtioista. Luottaen näihin lupauksiin saksalaiset sotilaat laskivat aseensa.

Kun v. 1919 Saksan kansalle saneltiin Versaillesin rauha, niin samalla lausuttiin ennen kaikkea kansojen kollektiivisen yhteistoiminnan kuolemantuomio.

Sillä kaikkien tasavertaisuuden sijalle tuli voittajien ja voitettujen välinen luokittelu. Yhtäläisten oikeuksien sijasta tehtiin ero etuoikeutettujen ja oikeudettomien välillä. Kaikkien sovinnon sijasta alettiin rangaista voitettuja. Kansainvälisen aseistariisuutumisen sijaan riisuttiin voitetut aseista. Kaikkien turvallisuuden asemesta saatiin voittajien turvallisuus.

Kuitenkin Versaillesin rauhansopimuksessa nimenomaan määrättiin, että Saksan aseistariisuminen tapahtuu ensiksi vain sen vuoksi, että toisten aseistariisuutuminen tulisi mahdolliseksi. Ja nyt voidaan jo tästä yhdestä esimerkistä todeta, miten paljon kollektiivisen yhteistoiminnan aatetta ovat vahingoittaneet juuri ne, jotka vielä tänä päivänä sitä suuriäänisimmin puoltavat.

Saksa oli täyttänyt rauhansopimuksessa asetetut vaatimukset suorastaan yltiöpäisellä kiihkolla: rahataloudellisesti rahataloutensa täydelliseen tuhoon, kansantaloudellisesti talouselämänsä perinpohjaiseen hävittämiseen, sotilaallisessa suhteessa täydelliseen maanpuolustuksettomuuteen saakka! Toistan tässä suurin piirtein vielä kerran saksalaisten sopimustentäyttämisestä ne tosiasiat, joita ei voi kukaan kieltää:

Armeijassa hävitettiin:

59,000 tykkiä ja tykinputkea,
130,000 konekivääriä,
31,000 miinanheittäjää ja -putkea,
6,007,000 kivääriä ja karpiinia,
243,000 konekiväärin piippua,
28,000 konekiväärin lavettia,
4,390 miinanheittäjän lavettia,
38,750,000 tykin ammusta,
16,550,000 käsi- ja kivääärikranaattia,
60,400,000 räjähdyssytytintä,
491,000,000 käsiaseen patruunaa,
335,000 tonnia ammushylsyjä,
23,515 tonnia kartuushin- ja patruunanhylsyjä,
37,600 tonnia ruutia,
79,000 ammusten valinkaavaa,
212,000 puhelinkonetta,
1,072 liekinsyöksijää jne., jne.

Edelleen hävitettiin:

Rekiä, kuljetettavia työpajoja, tykkivaunuja, tykkien etuvaunuja, teräskypäröitä, kaasunaamareita, entisten sotatarviketehtaiden koneita, kivääärinpiippuja.

Ilmataisteluvälineitä hävitettiin:

15,714 tiedustelu- ja pommituslentokonetta,
27,757 lentokoneen moottoria.

Merellä hävitettiin:

26 suurta taistelulaivaa,
4 rannikkopanssarilaivaa,
4 panssariristeilijää,
19 pientä risteilijää,
21 koulu- ja erikoislaivaa,
83 torpeedovenettä,
315 sukellusvenettä.

Ja vielä hävitettiin lisäksi:

kaikenlaisia ajoneuvoja, kaasutaistelu- ja osaksi kaasusuojeluvälineitä, käyttö- ja räjähdysaineita, valonheittäjiä, tähtäyslaitteita, etäisyys- ja kaikumittausvälineitä, kaikenlaisia tähystyslaitteita, hevosenvaljaita jne., jne., kaikki lentokone- ja ilmalaivahallit jne.

Siten on Saksa suoranaisessa itseuhrautuvaisuudessa puolestaan luonut kollektiivisluontoisen yhteistyön kaikki edellytykset Yhdysvaltain presidentin ajatusten mukaisesti.

Nyt, ennen kaikkea Saksan tällaisen aseistariisuutumisen jälkeen, olisi maailman puolestaan pitänyt ottaa samanlainen askel tasavertaisuuden toteuttamiseksi. On vain todistus tämän käsityskannan oikeudesta, ettei toistenkaan kansojen keskuudessa ja toisissakaan valtioissa ole puuttunut kehoittavia ja varoittavia ääniä, jotka puolsivat tämän velvollisuuden täyttämistä. Tahdon mainita tässä vain muutamia näistä ei varmaankaan nykyisen Saksan ystäviksi luettavista miehistä, osoittaakseni heidän selitystensä avulla, että ne ovat väärässä, jotka jonkinlaisessa muistamattomuudessaan eivät enää tahdo tietää mitään siitä, ettei rauhansopimus sisältänyt puheenalaista aseistariisuutumisvelvollisuutta ainoastaan Saksalle, vaan myös muille valtioille.

Lordi Robert Cecil, brittiläisen neuvottelukunnan jäsen Pariisin rauhankonferenssissa ja brittiläisen neuvottelukunnan johtaja aseistariisuutumiskonferenssissa (Revue de Paris 1924, N:o 5):

> »Versaillesin sopimuksen ja muiden rauhansopimusten varustusmääräykset alkavat esipuheella, joka kuuluu seuraavaan tapaan: 'Tehdäkseen alun kaikkien kansojen yleiselle sotavarustusten rajoitukselle mahdolliseksi, Saksa sitoutuu tarkasti ottamaan huomioon seuraavat maa-armeijaa, merivoimia ja ilmaliikennettä koskevat määräykset.' Tämä esipuhe sisältää sopimuksen. Se on hallitusten juhlallinen vakuutus kaikille kansanvaltaisille valtioille, jotka ovat allekirjoittaneet rauhansopimukset. Jollei tätä vakuutusta noudateta, niin rauhansopimuksilla aikaansaatu järjestelmä ei voi olla pysyväinen, ja jopa osittainenkin aseistariisuutuminen tulee ennen pitkää lakkaamaan.«

Paul Boncour huhtikuun 8 p:nä 1927 kansainliiton valmistavan aseistariisuutumiskomission kolmannessa istunnossa:

> »On oikein, että Versaillesin sopimuksen V osan esipuhe koskee niitä sotavarustusten rajoituksia, jotka asetettiin Saksalle varustusten yleisen supistamisen edellytyksenä ja edelläkävijänä. Siinä eroitetaan jopa hyvin tarkasti Saksan varustusten rajoitukset kaikista muista

samantapaisista varustusten rajoituksista, joita historia tietää sotien päättymisen jälkeen asetetun ja jotka muuten yleensä ovat osoittautuneet verrattain tehottomiksi. Tällä kertaa on vaatimus asetettu — ja vasta se antaa sille kaiken arvon — ei ainoastaan yhdelle sopimuksen allekirjoittajista, vaan se on pikemminkin velvollisuus, moraalinen ja oikeudellinen velvoitus toisille allekirjoittajille käydä käsiksi varustusten yleiseen rajoitukseen.»

Hendersonin selitys tammikuun 20 p:nä 1931:

»Meidän täytyy saada parlamenttimme ja kansamme vakuutetuksi siitä, että kansainliiton kaikki jäsenet pakotetaan kannattamaan tätä yleisen aseistariisuutumisen politiikkaa niillä juhlallisilla velvoituksilla, joita kansainvälinen oikeus samaten kuin kansallinen kunniakin meille asettaa.

Täytyykö minun kansainliiton neuvostossa muistuttaa siitä, että sopimuskirjan 8:s artikla, Versaillesin sopimuksen V osan esipuhe, Locarnon konferenssin loppupäätelmät ja kokouksessa joka vuosi v:sta 1920 tehdyt päätökset osoittavat, että samanlainen vastuu koskee tässä asiassa kaikkia kansainliiton jäseniä? Kaikki olemme ottaneet kantaaksemme velvoituksia, ja jos me emme niitä täytä, niin meidän rauhalliset aikomuksemme voidaan saattaa epäilyksen alaisiksi. Kansainliiton vaikutus- ja arvovalta kärsisivät siitä.»

Briandin selitys tammikuun 20 p:nä 1931:

»Maani nimessä yhdyn niihin vakuuttaviin sanoihin, joilla puheenjohtajamme on avannut istunnon — — —. Minä uskon kuten Tekin — minulla on ollut tilaisuus sanoa se jo usein — että ne velvoitukset, joihin kansat ovat mukautuvaisesti sitoutuneet allekirjoittaessaan kansainliittosopimuksen 8:nnen artiklan, eivät saa jäädä kuolleiksi kirjaimiksi. Ne sisältävät pyhän velvoituksen, ja maa, joka tahtoisi päästä niistä vapaaksi, menettelisi kunniattomasti.»

Belgian ulkoministerin Vandervelden, Belgian rauhanvaltuuskunnan jäsenen lausunto helmikuun 27 p:nä 1927:

»Tästä lähtien on edessämme seuraava pulma: Joko toisten valtojen on pienennettävä armeijoitansa samassa suhteessa kuin Saksan valtakunnanpuolustus, tai rauhansopimus käy kestämättömäksi, ja Saksa ottaa itselleen oikeuden pitää sotavoimia, jotka kykenevät puolustamaan sen alueen koskemattomuutta. (Hyvä!) Näistä tosiasioista voidaan vetää kaksi johtopäätöstä: ensiksi, että kaikki valvontatoimenpiteet ovat tehottomia, ja toiseksi, että aseistariisuutuminen joko tulee yleiseksi tai sitä ei tapahdu ollenkaan.»

Sama ulkoministeri lausui »Populaire»-lehdessä joulukuun 29 p:nä 1930:

»Versaillesin sopimuksesta tehtäisiin paperipalanen, ellei täytettäisi sopimuksen moraalisia ja oikeudellisia velvoituksia, joilla voitettu Saksa pakotettiin riisuutumaan aseista siinä tarkoituksessa, että valmistettaisiin maaperää toisten aseistariisuutumiselle.»

Lordi Robert Cecil radiopuheessaan joulukuun 31 p:nä 1930:

»Kansainvälinen aseistariisuutuminen kuuluu meidän tärkeimpiin kansallisiin etuihimme. Emme vain yhtä kertaa, vaan useita kertoja olemme ottaneet velvoituksia vähentää ja rajoittaa maailmansodassa voitollisten kansojen sotavarustuksia täydennyksenä sille aseistariisuutumiselle, johon olemme entiset vastustajamme velvoittaneet. Hävittäisimme kaiken luottamuksen kansainvälisiin sitoumuksiin, ellemme täyttäisi sitä, mitä olemme luvanneet. Sen ohessa on minun silmissäni toisarvoinen merkitys sillä, jos me tässä tapauksessa jäisimmekin vastausta vaille entisten vastustajiemme esittäessä meille sen vaatimuksen, että hekin saavat taas varustautua.»

Ja Paul Boncour vielä kerran huhtikuun 26 p:nä 1930 »Journal»-lehdessä:

»Lopultakaan ei tarvitse olla mikään profeetta. Riittää, kun pitää silmät auki todetakseen, että siinä tapauksessa, jos aseistariisuutumisneuvottelut lopullisesti epäonnistuvat tai vain jatkuvasti lykkäytyvät, Saksa, joka on vapautunut muusta pakosta, valmistautuu vapautumaan tästä aseistariisuutumisestakin eikä tule enää yksinään sietämään varustautumisrajoituksia, jotka Versaillesin sopimuksessa itsessään on tarkoi-

tettu ei vain vaatimukseksi, vaan myös yleisen varustustenvähentämisen lupaukseksi. Meillä ei ole enää mitään valinnan varaa.»

Mutta mitä oli tapahtunut?

Sillä välin kun Saksa sille sanellun sopimuksen mukaisesti on täyttänyt sitoumuksensa, jäi sopimuksen jatkuva täyttäminen niin sanottujen voittajavaltojen asiaksi.

Kun nyt tahdotaan päästä näistä laiminlyönneistä selityksillä, niin sellaisten verukkeiden torjuminen ei todellakaan ole vaikeata. Nyt kuulemme hämmästykseksemme vieraiden valtiomiesten suista, että sopimusten täyttämisen tarkoitus oli kyllä ollut olemassa, mutta aika vain ei ollut ollut siihen vielä sopiva.

Mitenkä niin?

Kaikki edellytykset muiden valtioiden aseistariisuutumiseen olivat jo siihen aikaan ehdottomasti olemassa:

1. Saksa oli riisuutunut aseista. He eivät todellakaan voineet väittää, että sotilaallisesti täysin voimattomaksi tulleen valtion taholta heitä olisi voinut pieninkään vaara uhata.

Mutta sen sijaan olisi sellainen aseistariisuutuminen antanut kansainliiton rakennelmalle niin suurta sisäistä voimaa, ettei mikään valtio olisi myöhemmin uskaltanut esiintyä väkivaltaisesti jotakin sellaista valtiota kohtaan, joka oli tässä yhteisessä kollektiivisessa aseistariisuutumisessa osallisena!

Silloin olisi ollut paras tilaisuus muuttaa ulkonaiset »tunnustukset» sisäisiksi »teoiksi». Ja tämä sitäkin suuremmalla syyllä, koska

2. poliittisestikin olivat kaikki edellytykset siihen olemassa. Sillä Saksa oli siihen aikaan yhtä kansanvaltainen kuin mikä muu valtio hyvänsä. Kaikki oli tarkasti kopioitu ja tunnollisesti jäljitelty tarjolla olevien suurten esikuvien mukaan. Kansallissosialismi ei ollut vallassa Saksassa. Porvarillinen natsionalismikin oli melkeinpä hävinnyt. Sosialidemokratiasta keskustan ylitse kansanvaltaan ulottui puoluevalta, joka maailmankatsomuksellisesti ei ainoastaan ulkonaisessa suhteessa muistuttanut ympäristöä, vaan ohjelmallisestikin tunsi olevansa siihen sidottu. Mitä siis siihen aikaan odotettiin?

Milloin koskaan saattoi tulla parempi tilaisuus kollektiivisen yhteistoiminnan aikaansaamiseen kuin siihen aikaan, jolloin Saksassa ehdottomasti vallitsi tuo sama poliittinen henki, joka ympäristöllekin antoi luonteenomaiset piirteet? Ei! Aika oli kypsä ja sovelias, ainoastaan tahtoa puuttui!

Mutta minä en suinkaan tahdo, todetessani Versaillesin sopimuksen toisen osapuolen uskottomuuden sopimuksen suhteen, moittia heitä siitä, etteivät he ole riisuneet aseitaan. Sillä kun jo uskotaan, että silloinen aika saattoi aiheuttaa arveluja sopimuksenvastaisen aseistariisumattomuuden suhteen, niin silloin on hyvinkin vaikeata esittää ne syyt, jotka saattoivat antaa aihetta yhä suurempaan asestautumiseen!

Ratkaisevaa on tämä: Nämä toiset valtiot eivät ole ainoastaan pidättyneet riisumasta aseitaan, vaan päin vastoin ovat vallan suurenmoisesti täydentäneet varustuksiaan, parantaneet ja lisänneet niitä.

Siinä ei merkitse mitään sellainen vastaväite, että osaksi on ryhdytty miesvahvuuden supistuksiin. Sillä tällaiset supistukset on runsain määrin korvannut uudenaikaisimpien sota-aseiden teknillis-suunnitelmallinen täydellistäminen. Henkilöstöä voidaan sitäpaitsi kutsua helposti takaisin palvelukseen.

Ja seuraava on sen ohessa otettava erityisesti huomioon: Aseistariisuutumisneuvottelujen aikana on myöhemmin koetettu jakaa aseet sellaisiin aseisiin, jotka paremmin sopivat puolustukseen ja sellaisiin, jotka paremmin ovat omiaan hyökkäyksessä.

Minun on tässä todettava, että näitä hyökkäykseen sopiviksi tarkoitettuja aseita Saksalla ei yleensä enää ollut. Kaikki ne hävitettiin perin pohjin. Mutta sitten on vielä edelleen todettava, että juuri hyökkäystä varten sopivia ja tarkoitettuja aseita rauhansopimuksen toiset osalliset ovat vallan erinomaisella tavalla kehittäneet edelleen, parantaneet ja lisänneet.

Saksa oli hävittänyt kaikki lentokoneensa. Eikä se ollut puolustuskyvytön ainoastaan aktiivisen lentoaseen suhteen, vaan myös puolustuskyvytön ilmahyökkäystorjunnan kaikkien passiivistenkin välineiden suhteen.

Mutta samaan aikaan sopimusosallisemme eivät ainoastaan laiminlyöneet lentokoneittensa hävittämistä, ei, vaan päin vastoin niitä mitä tehokkaimmin kehitettiin edelleen.

Esim. tiedustelulentokoneiden nopeus kohosi n. 220 km:stä sodan lopulla sen jälkeen uudenaikaisimpien tyyppien yhä uusien parannusten ansiosta lähes 400 km:iin. Asestus kohosi 2:sta konekivääristä 3:een, 4:ään ja 5:een ja vihdoin pieneen pikatykkiin. Lentokorkeus kohosi so-

dan lopulla saavutetusta 6,000 metristä 9,000, 10,000 ja 11,000 metriin.

Sen sijaan, että entiset pommituslentokoneet olisi hävitetty kuten Saksa oli tehnyt, niitä mitä innokkaimmin parannettiin, kehitettiin edelleen ja korvattiin yhä suuremmilla ja täydellisemmillä tyypeillä. Sodan lopulla saavutetut suoritukset kuormituksen suhteen kohosivat keskimäärin 500—1,000 kg:sta painolastia 1,000—2,400 kg:aan saakka. Nopeutta, joka siihen aikaan oli keskimäärin 125—160 km., parannettiin yöpommituskoneille 250—280 km:iin ja päiväpommituskoneille 350 km:iin! Nousukykyä, joka sodan lopulla oli 3,000—4,000 m., kohotettiin 6,000, 7,000 ja vihdoin 9,000 m:iin!

Asestus nousi 2, 3 ja 4 konekivääristä 4, 6 ja 8 konekivääriin ja lopulta tykkeihin. Tähtäyslaitteita parannettiin niin nerokkaasti, että aivan julkisesti myönnettiin tähtäimeen saadut hyökkäyskohteet voitavan hävittää jopa ehdottomalla varmuudella. Pommituskoneet uusittiin yleensä kokonaan. Pommien räjähdysteho tuli sodan loputtua yhä tuhoavammaksi vastaten uusiin keksinnöihin perustuvan paremman kaasumuodostuksen vaatimuksia. Asuinpaikkojen hävitykseen käytetään uudenaikaisia polopommeja, joiden, kuten eri maiden ilmavoimien teknillisissä aikakauslehdissä vakuutetaan, yleensä pitäisi olla sammuttamattomia. Näiden pommituskoneiden mittaus- ja suuntauslaitteita parannettiin jatkuvasti ja vihdoin, ehkäpä aseistariisuutumisajatuksen viimeisenä riemuvoittona, ilmoitettiin, että nyt voitiin ilman lentäjää yksinkertaisesti kauko-ohjauksen avulla suunnata pommituskoneita turvattomia hyökkäyskohteita vastaan!

Lentokenttien ja -satamien lukumäärää ei suinkaan vähennetty, vaan kaikkialla lisättiin. Laivaston sotalaivat varustettiin lentokoneilla. Mutta se ei riittänyt, että yksityisille taistelulaivoille annettiin apuaseeksi taistelu- ja pommituslentokoneita, ei, vaan käytiin suunnittelemaan erityisiä jättiläismäisiä lentokoneiden emälaivoja — tämä kaikki hyökkäysaseista »riisuutumisen» merkeissä! Tämä kaikki Versaillesin rauhansopimuksessa määrätyn, Saksan lentokoneittensa hävittämisellä antaman osviitan noudattamiseksi!

Saksa on sille asetetun velvoituksen mukaisesti hävittänyt maailmansodan aikaiset hyökkäysvaununsa. Niin se on jälleen, sopimukselle uskollisena, hävittänyt ja poistanut erään »hyökkäysaseen».

Muidenkin valtioiden velvollisuus olisi nyt ollut aloittaa omasta puolestaan hyökkäysvaunuaseensa hävitys.

Mutta ei siinä kylliksi, ettei tällaista hävitystä tapahtunut, vaan seurasi tämänkin aseen jatkuva parannus niinhyvin nopeuden kuin vastustus- ja hyökkäyskyvynkin suhteen. Maailmansodan hyökkäysvaunun nopeutta korotettiin 4—12 kilometristä 30,40, 50 ja vihdoin 160 kilometriin tunnissa!

Kun Saksalla ei pitkään aikaan ollut enää entisistä hyökkäysvaunuistaan niittinaulaakaan jälellä, niin Ranska siirtyi 10—14 tonnin keskityypeistä 25—30 tonnin raskaisiin tyyppeihin ja lopuksi kaikkein jykevimpiin 90 tonnin tyyppeihin.

Sen sijaan kuin vielä maailmansodassa 13 mm:n ammus saattoi läpäistä jokaisen hyökkäysvaunun, niin uudet sotahirviöt varustettiin 50—60 mm:n panssareilla ja tehtiin siten vastustuskykyisiksi jopa kenttätykistön ammuksiakin vastaan. Yhdenmukaisesti näiden tämän aseen passiivisten parannusten kanssa, mitkä koskivat nopeutta, painoa, maastoonmukautumiskykyä, kaasutiiviyttä, tähystysmahdollisuuksia ja panssarin vahvuutta, tapahtui tämän sotakoneen hyökkäysaseiden tavaton kehitys. Konekiväärien tai 4—5 cm:n tykkien sijalle tuli nyt näiden aseiden yhdistelmiä. Hyökkäysvaunut 7,5:n, 10:n ja 15:n sentimetrin tykkeineen eivät ole mitään mielikuvia, vaan hirvittävää todellisuutta.

Samaan aikaan kuin Saksa hävitti hyökkäysvaununsa ja sen jälkeen odotti, että toiset tekisivät samoin, nämä toiset ovat rakentaneet yli 13,000 uutta hyökkäysvaunua ja parannelleet ja suurentaneet niitä yhä kauheammiksi sotaaseiksi.

Versaillesin sopimuksen määräyksen mukaan Saksan oli hävitettävä koko raskas tykistönsä. Sekin toteutettiin! Mutta sillä välin kun polttoterät rikkoivat saksalaiset haupitsit ja mörssärit ja ne joutuivat romuna sulattimoihin, vastaavanlaista raskaan tykistön hävitystä ei toisten sopimuspuolten taholla tapahtunut, vaan päin vastoin: tässäkin tapauksessa seurasi sama rakenteellinen kehitys, parantelu ja täydentäminen kuin edellisissä.

Kun pitkään aikaan ei ollut ollut enää ainoatakaan 42 cm:n mörssäriä, saatiin tietää, että ranskalaisten tehtaiden oli menestyksellisesti onnistunut suunnitella 54 cm:n haupitsi.

Kaukotykkejä, joiden kantavuus on 60—120

km:iin, on suunniteltu uudelleen. Uusi ja uusin, raskas ja raskain tykistö ositeltiin nerokkaasti käteviksi kuljetus- ja junakuormiksi, jotta niiden liikkuvaisuutta voitaisiin moottorien ja traktorien avulla kohottaa äärimmilleen.

Näin tapahtui aseelle, joka todellakin on hyvin hyökkäysluontoinen ja jolle Saksalla ei ollut mitään vasta-asetta eikä edes mahdollisuutta puolustusluontoisesti torjua sen vaikutusta.

Kaasuase: Saksan täytyi Versaillesin sopimuksen mukaisesti, taaskin sopimuspuolten aseistariisuutumisen edellytykseksi, hävittää kaikki kaasuaseensa, ja sen se on tehnytkin. Toisissa valtioissa työskenneltiin kemiallisissa laboratorioissa, ei tietenkään näiden aseiden poistamiseksi, vaan päinvastoin niiden suunnattomaksi parantamiseksi. Aivan avoimesti annettiin aika ajoin hämmästyttäviä tietoja jonkin uuden ja vielä kuolettavamman kaasun, samoin kuin uusien kaasukranaattien ja -pommien keksimisestä.

Sukellusveneet: Tälläkin alalla on Saksa Versaillesin sopimuksen pykälien mukaisesti täyttänyt uskollisesti sitoumuksensa tehdäkseen kansainvälisen aseistariisuutumisen mahdolliseksi. Mikä vain oli sukellusveneen näköinenkin, sen polttoterät armotta rikkoivat, mursivat ja tekivät romuksi.

Mutta ulkomaailma ei vain ole seurannut tätä esimerkkiä, ei, se ei ole pysyttänyt vain näiden aseiden sodanaikaisia vahvuksia, vaan jatkuvasti niitä täydentänyt, parantanut ja lisännyt. Sukellusveneiden kantavuus nousi lopulta 3,000 tonniin, asestuksen vahvistus 20 cm:n tykkeihin. Torpeedoputkien lukumäärää venettä kohden suurennettiin ja samoin niiden kaliiberia, ja itse torpeedojen kulkumatkaa ja räjähdysvaikutusta lisättiin. Näiden sukellusveneiden toimintasäde ylitti vielä tavattomasti maailmansodan saavutukset, sukellussyvyyttä lisättiin, tähystyslaitteita nerokkaasti parannettiin.

Tällainen oli aseistariisuutumisessa niiden valtioiden osuus, jotka Versaillesin sopimuksessa olivat omasta puolestaankin sitoutuneet seuraamaan Saksan esimerkkiä ja hävittämään sukellusveneaseensa. Nämä ovat vain erillisiä tosiasioita, joita voidaan joka alalla mielin määrin lisätä ja täydentää. Kaiken kaikkiaan ne ovat joka aika asiakirjoihin perustuva todistus siitä, että Versaillesin sopimuksen velvoituksia aseistariisuutumisen suhteen ei suinkaan noudateta, vaan päinvastoin arvokkaimpia sotakoneita on ryhdytty jatkuvasti lisäämään ja parantelemaan.

Tehtiin siis sellaista, mikä ei ainoastaan ollut presidentti Wilsonin tarkoituksien vastaista, vaan mikä myös toisen osapuolen huomattavien edustajien käsityskannan mukaan on juuri vastoin Versaillesin sopimuksen sitoumuksia.

Jollei tämä ole ilmeinen sopimuksen rikkominen ja lisäksi yksipuolinen rikkominen, sen jälkeen kun toinen osapuoli on täysin täyttänyt sitoumuksensa, on vaikeata käsittää, mitä merkitystä vastaisuudessa vielä yleensä voisi olla sopimusten allekirjoittamisella.

Ei! Sitä ei voida ollenkaan kaunistella eikä puolustella!

Sillä Saksa täydellisessä aseettomuudessaan ja puolustuskyvyttömyydessään oli kaikkea muuta kuin vaaraksi toisille valtioille.

Huolimatta vuosikausia kestäneestä turhasta odotuksestaan, että toinenkin osapuoli täyttäisi sitoumuksensa, Saksa oli edelleenkin valmis ojentamaan kätensä todellista kollektiivista yhteistoimintaa varten. Englannin salaisen sinetin lordi, mister Eden ajattelee, että valmiutta tasavertaisuuden saavuttamiseen puolustusvoimien lukumääräisen säännöstelyn nojalla oli kaikkialla tavattavissa. Mutta silloin on vielä valitettavampaa, ettei siitä vedetty käytännöllisiä johtopäätöksiä. Se ei ollut Saksa, joka kaasi kaikille Euroopan valtioille 200,000-miehistä armeijaa koskevan suunnitelman, vaan ne olivat aseistariisuutumiseen haluttomat muut valtiot. Ja vihdoin sekään ei ollut Saksa, joka keväällä 1934 hylkäsi Englannin välitysehdotuksen, vaan se oli sama Ranskan hallitus, joka huhtikuun 17 p:nä 1934 katkaisi neuvottelut.

Nykyjään lausutaan monta kertaa sellainen toivomus, että Saksan itsensä olisi esitettävä jokin järjestelmällinen suunnitelma. No niin, en yhtä kertaa, vaan jo useita kertoja olen tehnyt sellaisia esityksiä.

Jos minun järjestelmällinen suunnitelmani 300,000 miehen armeijasta olisi hyväksytty, niin nyt ehkä olisi moni murhe pienempi ja moni taakka keveämpi. Mutta on melkein tarkoituksetonta esittää järjestelmällisiä suunnitelmia, koska niiden hylkäämistä voidaan jo edeltäpäin pitää varmana.

Kun minä siitä huolimatta olen päättänyt vielä kerran esittää suunnitelmani, niin se tapahtuu vain velvollisuudentunnosta, ettei mitään jätettäisi huomioonottamatta, jotta Euroopalle voitaisiin antaa takaisin välttämätön sisäinen

turvallisuus ja Euroopan kansoille yhteisvastuullisuuden tunne. Mutta koska nyt tähän mennessä ei ainoastaan toisten valtioiden aseistariisuutumisvelvollisuuden täyttäminen ole jäänyt toteutumatta, vaan myös kaikki varustustenrajoitusehdotukset on hyljätty, olen minä, Jumalalle ja omalletunnolleni vastuullisena Saksan kansakunnan johtajana, katsonut velvollisuudekseni — uusien sotilasliittojen syntyessä sekä Venäjän armeijan rauhanajan vahvuuden tultua vahvistetuksi 960,000 mieheksi ja saatuamme ilmoituksen Ranskan siirtymisestä kahden vuoden palvelusaikaan — kansakunnan ylevän elämisenoikeuden vaatimuksesta nyttemmin itse saattaa voimaan Saksan oikeudellisen tasavertaisuuden, mikä siltä on kansainvälisesti evätty. Ei Saksa ole sillä rikkonut sille asetettuja sopimusvelvollisuuksia, vaan ne valtiot, jotka ovat meidät tähän itsenäiseen toimenpiteeseen pakottaneet. Sillä yleisen asevelvollisuuden voimaansaattaminen ja Saksan uusien puolustusvoimien luomista koskevan lain julistus ei ole ollut mitään muuta kuin Saksan takaisinsaattamista ketään uhkaamattoman, mutta Saksan turvallisuuden takaamaan pystyvän samanlaisen oikeuden kannalle!

Minä en voi jättää tältä paikalta ilmaisematta hämmästystäni sen määrittelyn johdosta, minkä olemme kuulleet Englannin pääministerin Mac Donaldin suusta, joka Saksan puolustusvoimien uudelleenluomisen johdosta arvelee, että nyt kuitenkin olisi toisilla valtioilla oikeus puolestaan pidättyä aseistariisuutumisesta. Jos tämä käsitys tulee yleiseksi, voidaan tulevaisuudelta odottaa mitä hyvänsä. Sillä tämän käsityskannan mukaan saisi jokainen sopimuksenrikkominen jälestäpäin vahvistuksensa siten, että toinen osapuoli tekee puolestaan samat johtopäätökset, siis toisin sanoen: A ja B tekevät keskenään sopimuksen. B täyttää sitoumuksensa, A rikkoo sitoumuksensa. Vuosikausia kestäneiden huomautusten jälkeen selittää vihdoin myös B, ettei sopimus enää sido häntä, minkä jälkeen nyt A on muka oikeutettu toteamaan, että hänen varemmin tekemänsä sopimuksenrikkominen on nyttemmin jälestäpäin saanut moraalisen oikeutuksen koska myös B on samoin sanoutunut siitä irti.

Tahdon tältä paikalta vain lyhyesti koskettella niitä moitteita ja otaksumia, joita Saksan puolustusvoimien uudelleenluomista vastaan on suunnattu.

Selitetään, että ensiksikin Saksaa ei uhkaa kukaan, ja että toisekseen sen vuoksi ei käsitetä, miksi Saksa yleensä varustautuu.

Tällöin sukeltautuu esiin vastakysymys, miksi toinen osapuoli, joka kaikessa tapauksessa saattoi tuntea itsensä vähemmän uhatuksi aseistariisuutuneen Saksan taholta kuin päinvastoin, ei puolestaan ole lakannut varustautumasta ja vihdoin riisunut aseitaan? Mutta kun väitetään, että Saksa asestautumisellaan uhkaisi muita valtioita, niin silloinhan oli muiden valtioiden asestautuminen kerta kaikkiaan vielä suurempana uhkana aseistariisuutuneelle, turvattomalle Saksalle

Minä luulen, että tässä on olemassa ainoastaan joko — tahi. Jos sotavarustukset ovat rauhanuhkana, niin ne ovat sitä kaikissa valtioissa Tai jos ne eivät ole minään sodanuhkana, niin ne eivät ole sitä missään valtiossa. Ei käy päinsä, että eräs ryhmä valtioita selittää varustelunsa rauhan öljypuunoksaksi, mutta leimaa toisten varustelut paholaisen piiskaksi.

Hyökkäysvaunu on hyökkäysvaunu ja pommi on pommi!

Ajatus, että maailma voitaisiin ikuisiksi ajoiksi jakaa erilaisilla oikeuksilla varustettuihin valtioihin, voi saada vain yksipuolisen hyväksymisen. Saksalainen kansakunta ei ainakaan tahdo, että sitä iät kaiket pidetään ja kohdellaan toisen luokan tai pienemmillä oikeuksilla varustettuna kansana. Meidän rauhanrakkautemme on ehkä suurempi kuin muiden kansojen, sillä me olemme enimmän tuon onnettoman sodan aikana kärsineet. Kenelläkään meistä ei ole aikomuksena uhata jotakin toista. Mutta jokainen on Saksan kansalle päättänyt hankkia ja varmistaa tasavertaisuuden. Ja tämä tasavertaisuus onkin kaiken käytännöllisen ja kollektiivisen yhteistoiminnan kaikkein ensimmäinen edellytys!

Niin kauan kun sen suhteen on joitakin takaajatuksia olemassa, voidaan jo edeltäpäin pitää todella menestyksellisen eurooppalaisen yhteistoiminnan toteuttamista mahdottomana. Omaten ehdottomasti samanlaiset oikeudet Saksa ei koskaan kieltäydy ottamasta osaa sellaiseen toimintaan, jonka tarkoituksena on palvella inhimillisen rauhan, edistyksen ja taloudellisen menestyksen asiaa. Mutta minä en luule saavani tältä paikalta pidättäytyä määrättyjen menetelmien arvostelusta, jotka, ollen Versaillesin rauhansopimuskirjasta lähtöisin, kantavat vastuun niin monen, varmasti hyväätarkoittavan pyrkimyksen epäonnistumisesta.

(Jatk. ja loppu seur. numerossa.)

Juutalaisvastaisen rintaman merkkimiehiä.

IV.

Dietrich Eckart.

»Yhtenä parhaimmista hän on omistanut elämänsä kansalleen, meidän kansallemme runoudessa, ajattelussa ja vihdoin teoissa.»
Adolf Hitler.

Ennen punaisen vallankumouksen puhkeamista Saksassa syksyllä 1918 Dietrich Eckartin nimi tunnettiin ainakin Saksan kirjallisuuspiireissä huomattavan runoilijan nimenä. Mutta sen jälkeen hänen nimensä liittyy kiinteästi kansallissosialistisen liikkeen alkuvaiheiden historiaan. Tästä saksalaisesta runoilijasta tuli kansallinen esitaistelija ja kansallissosialismin uranuurtaja. Hän loi ne henkiset aseet, joiden avulla Hitlerin liike teki ensimmäiset rynnistyksensä. Jo alussa hän tunnusti Hitlerin johtajapersoonallisuuden, kun hän 1923 Berchtesgadenissa Baijerin alpeilla lausui profeetalliset sanansa: »Jos kohtalo yleensä on määrännyt miehen Saksan pelastajaksi, niin tämä mies on vain Adolf Hitler.»

Dietrich Eckart syntyi Neumarktissa Ylä-Pfalzissa 23. 3. 1868 oikeusneuvoksen poikana. Hän sai huolellisen kasvatuksen, ja jo kouluvuosinaan hän osoitti niin huomattavia runoilijalahjoja, että opettajatkin panivat pääpainon hänen runoilijasuorituksilleen hänen viimeisten kouluvuosiensa kaikista muista suorituksista. Tultuaan ylioppilaaksi 1888 hän aloitti lääketieteen opinnot Erlangenin yliopistossa. Mutta heikon terveytensä vuoksi, mikä jo kouluaikana oli ollut hänen opinnoilleen haitaksi, hän muutaman vuoden kuluttua luopui näistä suunnitelmistaan ja antautui yhä kiinteämmin kaunokirjallisiin harrastuksiinsa. Tämä kuitenkaan ei ollut ankaran isän mielen mukaista ja aiheutti kiivaita erimielisyyksiä isän ja pojan kesken. Eckartin ensimmäinen runokokoelma »In der Fremde» ilmestyi 1893 ja sen jälkeen niitä sekä novellikokoelmia alkaa ilmestyä tämän tästä samalla kun hän kirjoittelee sanomalehtiin. Berlinissä asuessaan 1900—1912 löysi hän varsinaisen runoilija-alansa, näytelmärunoilijan, ja näytelmillään »Familienväter», »Heinrich der Hohenstaufe» sekä varsinkin »Peer Gynt»in runokäännöksellään hän alkoi saavuttaa huomiota ja tunnustusta. Hänen teoksiaan esitettiin monilla suurilla näyttämöillä Saksassa, ja samalla hän jatkoi kirjallista luomistyötään. Mutta juutalaisten kirjallisuus- ja teatteriarvostelijain taholta, joita jo siihenkin aikaan oli Saksassa paljon, Eckart ei saanut ymmärtämystä osakseen. Näiden hyökkäyksiä vastaan hän julkaisi pari loistavaa taistelukirjoitusta, minkä jälkeen juutalaiset tukkivat suunsa. V. 1913 valmistui ja hyväksyttiin esitettäväksi Eckartin huomattavin historiallinen draama »Heinrich VI», jota hän oli useita vuosia muun työn ohella sepittänyt. Sitten tuli maailmansota, jonka aikana hän kirjoitti kenties nerokkaimman ja omalaatuisimman näytelmänsä »Lorenzaccio», jota hän ei kuitenkaan ehtinyt painattaa, kun kansallinen taistelu lähivuosina veti häneltä kaiken ajan, huomion ja työn puoleensa. Tämän näytelmän esittäminen tulee varmaankin olemaan merkkitapaus uuden Saksan teatterielämässä.

V:sta 1915 lähtien Dietrich Eckart asui perheineen Münchenissä. — Marraskuun 9 p:nä 1918 luhistui Saksan keisarillinen monarkia. Muutamissa päivissä oli punainen vallankumous levinnyt yli koko laajan valtakunnan. Ja merkillistä on, että vallankumous sai alkunsa juuri Münchenistä, ja kourallinen roskaväkeä, mellakoitsijoita ja sotilaskarkureita, joita johtivat vierasmaalaiset, pääasiassa Galitsiasta tulleet juutalaiset roistot, saattoivat Baijerissa kukistaa Wittelsbachien tuhatvuotisen hallitsijasuvun. Ei ollut ainoatakaan viranomaista tai julkista virastoa, joka olisi esittänyt vastalauseensa, vaan niin virkamieskunta kuin virastotkin selittivät heti myötämielisyyttään. Ja niin saattoi tämän ennenkuulumattoman raukkamaisuuden ansiosta, mikä saa selityksensä vain sodan lamauttavasta vaikutuksesta, juutalainen Eisner kaikessa rauhassa muodostaa oman valtionsa. Vanhan kuninkaan täytyi lähteä yksinään maanpakoon, sillä välin kun hänen vanhat henkilökohtaiset ystävänsä pokkuroivat galitsialaisen juutalaislurjuksen edessä ja kulkivatpa vielä vallankumousjuhlien koristuksenakin.

Mutta näinä halpamaisuuden, raukkamaisuuden ja tylsyyden päivinä nousi kansan keskuudesta mies, joka yksin ryhtyi uusia vallanpitäjiä ja heidän kannattajiaan vastustamaan. Tämä mies oli Dietrich Eckart. Heti surullisten tapausten jälkeen hän muutamien uskottujensa kanssa päätti aloittaa taistelun valtiollisia lokaryöppyjä vastaan, ja joulukuun 7 p:nä 1918 ilmestyi hänen taistelulehtensä »Auf gut deutsch» (Hyvällä saksankielellä), »viikkolehti järjestystä ja oikeutta varten», jota hän omalla kustannuksellaan jakoi 25,000:lle kansalaiselle. Hänen pääkirjoituksensa »Miehet» johdonmukaisine, iskevine lauseineen kohottaa hänet parhaiden poliittisten artikkelinkirjoittajien joukkoon, ja hänen poliittiset toteamuksensa, mikäli ne koskevat puolueita, parlamenttejä ja niiden henkilöitä, ovat tulleet esikuvallisiksi.

Numero numerolta Eckart kirjoitti rohkeita ja taitavia kirjoituksia koronkiskojista, kansainvälisestä rahavallasta ja maailmantaloudesta höystäen ne loistavalla, sattuvalla ivallaan. Mutta ennen kaikkea hän hyökkäsi päävihollista vastaan, jonka hän huomasi kaikkialla, näkyvänä tai näkymättömänä, paljastettuna tai piiloutuneena kaikkien tapahtumien takana, kansainvälistä juutalaisuutta vastaan. Mitä rohkeutta siihen silloin tarvittiin, voi määritellä vain se, joka siihen aikaan näki vallanpitäjien suojajoukot, asestetun roskaväen Münchenin kaduilla. Dietrich Eckartin ympärille muodostui pieni, mutta uskollinen kannattajajoukko, josta muutamat antoivat hänen taistelulleen rahallista tukea. Ilmaantui hyviä apuvoimia, kuten insinööri Gottfried Feder, joka kirjoitti pääomasta ja rahavaltiaiden nylkemistoimenpiteistä, ja tohtori Alfred Rosenberg, joka 1919 alkoi kirjoittaa hyviä artikkeleja Venäjän tapahtumista, bolshevismista ja vapaamuurariudesta. Päivää ennen »Baijerin neuvostotasavallan» julistamista Münchenissä levitettiin autoista käsin suurin määrin Rosenbergin ja Federin kirjoittamaa lentolehtistä »An alle Werktätigen» (kaikille toimiville), jossa julistettiin taistelua lainapääomaa vastaan. Tämä lentolehtinen herätti tavatonta huomiota ja sai osakseen innostuneen vastaanoton. Se hermostutti punaisia vallanpitäjiä siinä määrin, että he antoivat yleisölle sen johdosta uhkaavan julistuksen.

Tämän jälkeen Eckart yritti perustaa Müncheniin yhdistyksen poliittista toimintaansa varten, mutta ei saanut siihen punaisten vallanpitäjien suostumusta, vaikka hän itse kävi Federin kanssa heiltä lupaa pyytämässä. Elämä kaupungissa tuli turvattomaksi, ihmisiä alettiin vangita kaduillakin. Kun Eckartia alettiin myös kuljettaa kuulustelutavana, hän päätti paeta kaupungista. Hän muutti perheineen Wolfratshauseniin. Muutamia päiviä myöhemmin tapahtui panttivankien hirveä murhaaminen Leopoldin kimnasiossa, mikä osoitti, mistä kohtalosta Eckart oli säästynyt.

Mutta vihdoin tuli loppu neuvostotasavaltailveilyllekin. Eckart palasi Müncheniin ja jatkoi toimintaansa perustamalla »Saksalaisen kansalaisseuran», jonka tarkoituksena oli rohkean isänmaallisen ja siveellisen hengen juurruttaminen kansalaisiin. Mutta samaan aikaan oli työkaluseppä Anton Drexler eräiden samoinajattelevien kanssa perustanut »Saksalaisen työväenpuolueen», joka heti sai Eckartinkin myötätunnon puolelleen. Saksalainen runoilija oli löytänyt saksalaisen työmiehen. Tämän puolueen kokouksissa Eckart alkoi pitää esitelmiä ja luentoja, ja pian hän oli avomielisellä, suoralla ja rehdillä olemuksellaan voittanut puolelleen kaikkien sydämet. Lehdessään »Auf gut deutsch», jota hän edelleen toimitti ja julkaisi, hän asettui kannattamaan vastaperustettua puoluetta. Ja tämän puolueen kokouksissa hän Anton Drexlerin välityksellä tuli tuntemaan myös Adolf Hitlerin, joka kesällä 1919 oli järjestyksessä seitsemäntenä jäsenenä liittynyt uuteen puolueeseen. Jo ensimmäisten tapaamisten jälkeen Eckart terävällä huomiokyvyllään ja suurella ihmistuntemuksellaan tajusi Hitlerin erinomaiset johtajaominaisuudet, ja hän itse asettautui nuoren Hitlerin johdettavaksi. Tämän jälkeen Eckart aina puolusti esiintymisessään hyvin vaatimatonta Hitleriä synnynnäisenä johtajana persoonallisuutensa koko voimalla. Harvalla miehellä Saksan sivistyneistöstä oli kansallissosialistisen liikkeen alkutaipaleella kykyä seurata Eckartin esimerkkiä, eikä ihmekään, sillä olihan tuossa sivistyneistössä kauttaaltaan vallalla juutalaisystävällinen, vanhoillisten ja liberalististen ennakkoluulojen turmelema henki.

Paitsi kirjoituksia omassa lehdessään Eckart esiintyi myös uuden kansallisen taistelun sankarilaulajana, innoittavana runoilijana ja uskonvahvistajana sekä puhujana suuremmissakin kokouksissa. Kansallissosialistisen taistelun sotahuuto »Deutschland erwache» (Herää Saksa) on hänestä lähtöisin. Kansallinen liike ja taistelu kasvoi ja voimistui ja antoi toimihenkilöille paljon työtä. Vaikka Eckart lehdessään oli kaikella tapaa tukenut uuden liikkeen pyrkimyksiä ja erinomaisesti valaissut kansallisen taistelun eri puolia, varsinkin mitä juutalaisvaaraan tulee, niin uusi puolue kaipasi joka tapauksessa omaa äänenkannattajaa. Eckartin tarmokkaan ja uhrautuvan toiminnan avulla saatiinkin vihdoin varoja kokoon, niin että kansallissosialis-

tisen puolueen äänenkannattaja »Völkischer Beobachter» alkoi vuoden vaihteessa 1920—21 ilmestyä. Elokuussa 1921 Eckart tuli lehden päätoimittajaksi ja johti lehden kehitystä tottuneella kädellä. Hän tuki sitä edelleen terävillä ja asiallisilla kirjoituksillaan, jotka kohottivat lehden mainetta ja levikkiä. Mutta sitä mukaa kuin kansallinen liike kehittyi ja voimistui, niin teki vastustuskin. Jos saatiin ystäviäkin, niin sitä suuremmaksi kävi vastustajien ja vihamiesten lukumäärä. Juutalaiset, jotka yhä uudelleen saivat kuulla alastomia ja katkeria totuuksia itsestään ja toiminnastaan, käyttivät kaikkia mahdollisia tilaisuuksia hyväkseen vahingoittaakseen kansanliikettä, sen äänenkannattajaa ja toimihenkilöitä. Kirjoitustensa johdosta Eckart joutui kireisiin väleihin valtiovallankin kanssa, nimenomaan valtakunnanpresidentti Ebertin kunnian loukkauksesta, mikä oli tapahtunut eräissä Eckartin kirjoittamissa runopukuisissa ja kuvitetuissa lentolehtisissä. Poliittinen taistelu sai Saksassa yhä jyrkempiä muotoja. Jo useita kertoja Eckart oli saanut kanteita kirjoitustensa johdosta, mutta hän ei viitsinyt mennä vastaamaan sellaiseen oikeuteen, jossa juutalaisia ja heidän kannattajiaan istui tuomareina. Vihdoin huhtikuussa 1923 hänet määrättiin vangittavaksi, mutta silloin Eckart, jonka terveys oli hyvin heikko, ystäviensä neuvosta kätkeytyi Baijerin vuoristoon, mistä hän jatkuvasti lähetteli palavia taistelukirjoituksiaan julkisuuteen.

Sitten marraskuun 9 p:n 1923 jälkeen, Münchenissä Sotapäällikköhallin luona tapahtuneen kansallissosialistisen liikkeen tuli- ja verikasteen jälkeen seurasi aika, jolloin koko kansallinen liike näytti olevan lopullisesti tuhottu. Petos, pelkuruus ja tylsyys näyttivät päässeen voitolle ja ainiaaksi tuhonneen Saksan kansallisen vapauden ja riippumattomuuden kalliin asian. Müncheniin saapunut sairas Eckart vietiin heti vankilaan, ja joulukuussa Landsbergin vankilan muurit sulkivat sisäänsä myös muut kansallissosialistisen liikkeen johtomiehet, Hitlerin, Hessin, Kriebelin, Amannin, Weberin, Streicherin ja Maurice'n. Vankilassa Eckart sai kuitenkin niin ankaria sydäntaudin kohtauksia, että hänet oli päästettävä vapaaksi. Hänet vietiin rakkaille vuorilleen, Baijerin alpeille, missä hän Berchtesgadenissa toisena joulupäivänä 1923 hiljaa ja rauhallisesti erosi elämästä. Sinne hänet haudattiinkin vuoden viimeisenä sunnuntaina.

Harmaalta kuten se talvinen päivä, jona Dietrich Eckartin ystävät laskivat hänet viimeiseen leposijaansa, näytti koko Saksan tulevaisuus. Adolf Hitler oli lähimpine miehineen vankilassa, puolue oli hajoitettu, sen suurella työllä hankittu omaisuus takavarikoitu, liikkeen äänenkannattaja lakkautettu ja sen perustajan ja intomielisen päätoimittajan sydän oli lakannut sykkimästä. Mutta sydämiin oli jäänyt kytemään salainen toivonkipinä. Hitlerin sankarillinen puolustuspuhe oikeudessa, jossa hänet ja hänen miehensä ja liikkeensä tuomittiin, osoitti Saksan kansalle, missä todellinen oikeus oli, ja täytti mielet uudella rohkeudella. Toiveet täyttyivätkin, kansallinen taistelu alkoi jälleen uudella voimalla ja johti kymmenen vuoden kuluttua täydelliseen voitoon. Kärsimykset ja uhrit eivät olleet menneet hukkaan.

Ja kun Saksan kansakunnan johtaja ja valtakunnankansleri Adolf Hitler Baijerin alpeilla Berchtesgadenissa olevassa talossaan Wachenfeldissä viettää harvoja ja lyhyitä lomahetkiään, niin hän kiitollisena muistelee paikkakunnan kirkkomaassa lepäävää ystäväänsä ja taistelutoveriaan Dietrich Eckartia, joka vaikeana ja vaarallisena aikana oli uskollisesti seisonut hänen rinnallaan viimeiseen hengenvetoonsa saakka. »Uskollinen Eckart» onkin se kunnianimitys, minkä tämä intomielinen runoilija ja kansallisuustaistelija on syntymäkaupunkiinsa Neumarktiin pystytetyn komean muistomerkin ohella uuden Saksan miehiltä saanut.

卐 卐 卐

Tilatkaa ja levittäkää SINIRISTIÄ!

Ryhtykää asiamiehiksi!

Kristillisyys kansallis-sosialistisessa valtiossa.

II.

Uusi Saksa ja kristillinen julistus.

Kansallissosialistinen valtio ei ole suinkaan kristinuskolle vihamielinen eikä kansallissosialismi kristinuskon vastainen kansallinen, yhteiskunnallinen ja valtiollinen liike, kuten jo kirjoituksemme edellisessä osassa osoitettiin. Mutta Saksan kansallissosialistinen valtio vaatii tinkimättä, ettei maassa sen tai tämän kristillisen uskontunnustuksen tai suunnan nimessä tai varjolla harjoiteta valtionvastaista politiikkaa eikä kiihotusta. Usko on omantunnon asia, ja jokainen kristillinen kirkkokunta saa vapaasti suorittaa uskontoa, sananjulistusta ja sielunhoitoa koskevat asiansa uskontunnustuksensa mukaisesti. Tällainen oikeus on Saksassa vieläpä juutalaisillakin, vaikka heidän oppinsa on monin kohdin kristinopin ja kristillisen moraalin vastainen. Mutta valtiolla täytyy olla sananvalta kirkkokuntien ulkonaisessa järjestelyssä ja vallankäytössä, niin totta kuin kirkot nauttivat valtiovallan suojelusta ja tukea. Muutoinhan kirkkokunnat laajoine itsehallintoineen muodostaisivat valtioita valtiossa, ja kun ne vielä kirkkokuntina — kuten viime aikoihin saakka Saksassa — ottaisivat osaa valtiopolitiikkaankin, niin niiden toiminta voisi koitua vaaraksi valtakunnan kehitykselle ja olemassaololle — ei uskonnollisina, hengellisinä yhteisöinä, vaan maallisina hallinnollisina laitoksina.

Kansallissosialistisella valtiolla on hyvä tahto yhteistyöhön kristillisten kirkkokuntien kanssa. Valtakunnankansleri Hitler on monta kertaa korostanut myönteistä suhtautumistaan kristinuskoon. Eräässä valtiopäiväpuheessaan marraskuussa 1933 hän mm. lausui: »Kansallissosialistinen hallitus näkee molemmissa kristillisissä uskontokunnissa (protestanttisessa ja katolisessa) kansallisuutemme voimassapidon tärkeimmät tekijät.» Tällä hän epäilemättä tarkoittaa sitä kulttuuriperinteellistä osuutta, mikä kristinuskolla on ikimuistoisista ajoista ollut saksalaisen kansallisuuden kehityksessä. Ja Saarin-julistuksessaan 1934 Hitler lausui: »Kansallissosialismi ei ole kirkon- eikä uskonnonvastainen, vaan päinvastoin se seisoo todellisen kristillisyyden perustuksella.» Mutta valtio valvoo ankarasti, ettei kirkko maallisen vallan pyyteissään saa vahingoittaa kansakunnan ja valtion kokonaisuutta ja yhteyttä. Siihen ei millään uskontokunnalla ole edes mitään kristinoppiin ja raamattuun perustuvaa oikeutta. Valtakunnansisäministeri tri Frick sanookin: »Kirkon tehtävänä on sielunhoito, mutta sen tehtävänä ei ole politiikkaan sekaantuminen.» Ja kansallissosialistisilla puoluepäivillä Nürnbergissä syyskuun 11 p:nä 1935 antamassaan julistuksessa, jossa hän myös koskettelee uskontokysymystä, Hitler lausuu mm.:

»Kansallissosialistinen puolue on 15 vuotta kestäneessä taistelussa lyönyt kommunismin Saksassa niin perusteellisesti, että se — juutalaisia lukuunottamatta, jotka salassa hoitavat lankoja — nyt kummittelee ainoastaan muutamain parantumattomain narrien tai haaveilijain aivoissa. Me emme kuitenkaan antaudu minkäänlaisten kuvittelujen valtaan, vaan tiedämme, että vaara on nyt, kuten aikaisemminkin, uhkaamassa ja tulee edelleenkin olemaan lähiaikoina. Me olemme senvuoksi varustautuneet jokaista hetkeä ja jokaista toimintaa varten. Niiden 15 vuoden aikana, jolloin me olemme käyneet taistelua vallasta Saksassa, olemme me oppineet tuntemaan kolme vastustajaa, jotka ovat rappeutumisen pääaiheuttajia. Ne ovat kaikki yhtä suuressa määrässä syyllisiä Saksan luhistumiseen: 1) juutalainen marxilaisuus ja sille sukua oleva parlamenttaarinen demokratia, 2) poliittisesti ja moraalisesti tuhoa tuottava keskusta ja 3) eräät ainekset, jotka kuuluvat parantumattomaan tyhmäntaantumukselliseen porvaristoon.

Kun minä tässä yhteydessä myöskin koskettelen politikoivain tunnustuskirkkojen aiheuttamia vaaroja, niin tapahtuu se ainoastaan sen vuoksi, että me siinä näemme vanhastaan tunnettuja, marxilaisuuteen liittyviä ilmiöitä. Puolueella ei ole koskaan ollut eikä sillä nytkään ole aikomusta käydä Saksassa taistelua kristinuskoa vastaan. Kansallissosialistinen valtio ei kuitenkaan missään tapauksessa siedä sitä,

että tunnustuskirkkojen politikointia kiertoteitse jatketaan tai se uudelleen aloitetaan.» (U.S. 12. 9. 1935.)

Kuten näistäkin lainauksista näkyy, ei kansallissosialistisen valtion ja hallituksen suhtautuminen kristinuskoon ole suinkaan kielteinen. Mutta uudessa Saksassa ei suvaita sitä, että uskonnon varjolla harjoitetaan valtionvastaista politiikkaa. Elleivät maallisen vallan pyyteistään riitelevät kirkonmiehet tätä tajua, niin heistä todellakin saattaa ajan oloon tulla marttyyrejä, mutta ei kristinuskon marttyyrejä — se olisi heille liian suuri kunnia — vaan bolshevismin marttyyrejä, koska he järjettömällä taistelullaan tukevat sekasortoa, kansan rikkinäisyyttä ja hajaannusta niitä miehiä ja sitä kansallista liikettä vastaan, jotka ovat rakentaneet ja jatkuvasti rakentavat mahtavia sulkuja bolshevistiselle ja kommunistiselle tuhotulvalle, ja siten esiintyvät omantunnon ja yksilöllisen vapauden sekä länsimaisen kulttuurin esitaistelijoina epäinhimillistä juutalaisbolshevistista raakalaisvaltaa vastaan. Sillä siitähän on kysymys — ja taistelussa bolshevismia vastaan kirkkokunnat sinänsä eivät ole koskaan paljoonkaan kelvanneet.

Mutta Saksassa on muodostunut uusi kristillinen liike, uusi kirkkokunta, jonka jäsenet tuntevat ankarasti ja elävästi kristityn velvollisuutensa lähimmäisiään kohtaan tänä itsekkäiden pyyteiden, henkisen hämäännyksen ja siveellisen ja sielullisen eksytyksen vaarallisena ajankohtana. Tämän nuoren, maailmansodan juoksuhaudoista ja rumputulesta alkunsa saaneen evankelisen uskonnollisen herätysliikkeen julistajat elävät alati kansansa elämää, tutkivat sen mielialoja, hätää, ahdistusta, iloja ja suruja ja sovittavat sanansa ja julistuksensa sen mukaisesti. Kun he sitten määräaikoinakin nousevat korokkeelle ja puhuvat kansalle, lähimmäisilleen, veljilleen ja sisarilleen, niin heidän julistuksensa tehoaa, sitä kuunnellaan — ei tavan vuoksi, vaan todellisesta halusta ja hengenjanosta — sillä kuulijat saavat siitä sitä, mitä he ovat tulleet hakemaan: ravintoa hengelleen, tyydytystä sielulleen, uutta uskoa, toivoa, lohdutusta ja luottamusta tulevan, kenties kovankin päivän varalle.

Tällainen hiljainen, elävä, syvällinen, raskaana murroskautena syntynyt uskonnollinen liike Saksassa on ns. Thüringin kristittyjen kansankirkollinen liike. Tämä evankelinen liike, kuten jo tämän kirjoituksen edellisessä osassa mainittiin, on täysin myönteisessä suhteessa kansallissosialistiseen valtioon. Thüringin kristittyjen vaikutusvaltaisimpia miehiä on Jenan yliopiston jumaluusopillisen tiedekunnan käytännöllisen jumaluusopin professori Wolf Meyer-Erlach. Virkaanastumisesitelmässään, jonka aiheena oli »Das neue Deutschland und die christliche Verkündigung» (Uusi Saksa ja kristillinen julistus) tämä tulinen hengenmies sanoo sielunpaimenen tehtävästä: »Me Jumalan sanan saarnaajat emme ole museoesineitä ihmiskunnan kaukaisesta muinaisuudesta, me emme ole papin emmekä leviitan jälkeläisiä, jotka kiiruusti kulkevat kuolettavasti haavoittuneen ohitse. Me olemme ilmestyvän Jumalan tienraivaajia, ikuisen sanan julistajia, sanan joka niinkuin myrsky ja niinkuin maanjäristys lankeaa ihmiskunnan ylle.» Näihin sanoihin sisältyy syvällinen syytös. Sillä eikö juuri Saksan kansa ollut kuolettavasti haavoittunut? Ja keitä ne olivat, jotka papin ja leviitan tavoin kiiruusti kulkivat sen ohitse? Mitä vastaatte, te, ns. tunnustuskirkon ja katolisen kirkon kerettiläistuomarit ja omahyväiset papit? Mitä te olette tehneet auttaaksenne kansaanne sen kuolemanhädässä? Ette vastaa, mutta me kuulemme teidän omantuntonne kuiskaavan: »Olemme nostaneet papinpalkkamme.»

Virkaanastumisesitelmässään prof. Meyer-Erlach vastaa käytännöllisen jumaluusopin kannalta kansakuntansa kolmeen suureen, ajankohtaiseen kysymykseen, nim. rotuaate, kansallisuusaate ja sosialismi. Kutakin kysymystä hän käsittelee sangen monipuolisesti ja keskittyy ensimmäiseen kysymykseen vastatessaan seuraavaan päätelmään: »En voi ajatella yhtään jumaluusoppinutta, en ainakaan kasvavassa sukupolvessa, joka ei hyvin vakavasti tutkisi rotuoppia. Mutta on tuleva aika, jolloin säädyllisyyden ja totuuden nimessä jumaluusopillisista kysymyksistä puhuvalta rotututkijalta vaaditaan vähintään ensimmäisen lukukauden teologisia opintoja vastaavat perustiedot. Voi sitä kirkkoa, joka tahtoo väheksyen ja halveksuen puhua niistä lahjoista ja voimista, joita ei ihminen, vaan Jumala itse on asettanut rotuun. Mutta kolmin verroin valitettava on kirkko, joka unohtaa, mitä profeetat, mitä kaikkien aikojen suuret kirjailijat ovat julistaneet: että ihminen on hornan kuilu, jossa pahoja henkiä asustaa. Rotupuhtaimmankin sydämestä lähtee pahoja ajatuksia. Jos Jumalan sanan julistajat pelkuruudesta tai sokeudesta tästä vaikenevat, niin heistä tulee aikakautensa ilveilijöitä, ja silloin nousevat ilveilijät, kuten Shakespeare, totuuden saarnaajiksi ja julistajiksi. Valitettava on myös sellainen kirkko, joka ei enää tiedä mitään siitä avoimesta taivaasta, jonka valo läpäisee synkimmänkin yön, kirkko, joka ei enää tiedä mitään siitä armosta, totuudesta ja vapahduksesta, joka on tullut Jeesuksessa Kristuksessa. Kirkkoparka on se, joka ei enää seiso nöyränä ja

kuuliaisena sen ainoan edessä, josta apostolit, josta kaikkien maiden, kansojen ja aikojen uskovaiset julistavat, että hän on kaikkien herrain Herra, kaikkien kuningasten Kuningas. — — Suhtaudumme myönteisesti rotuun, johon kansankohtalomme perustuu.»

Heti tämän jälkeen Meyer-Erlach alkaa vastata kansallisuusaatetta koskevaan kysymykseen ja sanoo heti alkuun: »Suhtaudumme myös intohimoisen myönteisesti natsionalismiin, joka tahtoo saattaa tämän kansan elämän korkeimpaan kukoistukseen. Kun isänmaallisuus väsyneenä ja rikkimuserrettuna luhistui, silloin natsionalismi tempasi kymmenettuhannet uhkarohkeasti mukaansa, rohkeimmin ja väkivaltaisimmin maailmansodan saksalaiset urhot. Natsionalismin kieli, pasuunantapainen ääni antoi meille voimaa, keskellä voimattomuutta, keskellä sortumista uskoa tulevaisuuteen, kansamme kutsumukseen. Johtajamme on antanut meille katseen selkeyden oman kansamme suhteen, niin ettemme elä ja vaikuta maailmankansalaisuuden sumumaassa, vaan vakavassa todellisuudessa omassa maassamme. Tätä kansojen halveksimaa Saksaa, tätä toisten solvaamaa ja häpäisemää kansaa koskee meidän kaikki rakkautemme ja uskollisuutemme.» — — »Juutalaisuuden hengessä kansat kuolevat, mutta profeettojen hengessä ne nousevat yöstä ja hädästä uutta keskipäivää kohden. Sen vuoksi on mieletöntä, että jumaluusoppineet taistelevat juutalaisuuden puolesta sen sijaan että he puolustaisivat profeettoja, jotka ovat olleet juutalaisuuden jyrkimpiä vihamiehiä. Mutta he ovat meidänkin vihamiehiämme, jos eksymme harhapoluille, valheeseen, jos etsimme vain omaamme ja hylkäämme Jumalan. Profeettojen hengen vaikutuksesta, Jeesuksen Kristuksen tuntemisen tähden Luther tempasi Saksan irti vieraasta vallasta. Hänen työnsä ansiosta miljoonat ihmiset eivät saata enää sanoa, mitä äskettäin Berlinin katolinen piispa ylisti erään kuolevan sanoneen: 'Sydämeni kuuluu Roomalle.' Meidän sydämemme kuuluu Saksalle ja vain Saksalle. Se on meidän suurin maallinen rakkautemme. Hänen ansiostaan, joka sanoo: 'Jumala on henki, ja jotka Häntä rukoilevat, heidän tulee hengessä ja totuudessa Häntä rukoilla', me olemme vapaat. Sen vuoksi hylkäämme sen, mitä dialektisen (saivartelevan) teologian johtaja Karl Barth meille nykyajan taisteluissa huudahtaa: 'Jokainen kääntäköön kasvonsa ja suunnatkoon ne Jerusalemiin.'[1] Mitä meillä on Jerusalemin kanssa tekemistä! Me katsomme suoraan ja hellittämättä Kristukseen. Ja tämä Kristus ohjaa taas heti katseemme pois itsestään veljiimme, hädänalaiseen kansaamme, kärsivään isänmaahamme.» —

Puhuessaan sosialismista prof. Meyer-Erlach keskittyy kristilliseen sosialismiin sellaisena kuin se ilmenee raamatussa: »Jumalan sanan saarnaajien tulee profeettojen hengen ja iankaikkisen Herransa Pyhän Hengen innoittamina astua valtion johtajien rinnalle ja julistaa sellaista sosialismia, joka ilmenee Kristuksen sanoista: 'Joka ei rakasta veljeään ja sanoo, että hän rakastaa Jumalaa, on valehtelija.' — — — Palautukaamme takaisin profeetalliseen sanaan, Jeesuksen Kristuksen iankaikkiseen tahtoon! Kuunnelkaamme, mitä Herralla on meille tänään sanomista! Huolehtikaamme siitä, että auttajien joukko, laupiaiden samarialaisten joukko on suurempi kuin pappien ja leviittain joukko! Huolehtikaamme siitä, että me itse seisomme ja taistelemme tässä auttajien joukossa!»

Ja prof. Meyer-Erlach lopettaa esitelmänsä: »Niin seisomme me Jumalan sanan saarnaajat ikivanhan, iankaikkisen sanan voimasta uusine julistuksinemme uudessa Saksassa. Jumaluusoppineiden kirkon täytyy tulla jälleen Vapahtajan kirkoksi, sanojen kirkon teoiksi tulleen sanan kirkoksi. Silloin me olemme ylevän aatteellisuuden lipunkantajia. Mutta silloin me myös olemme ihmisten synnin ja pahuuden totisia, vakavia julistajia ja Jumalan ikuisen armon sanansaattajia Jeesuksessa Kristuksessa. Me tiedämme, että meitä kohtaa eilispäivän pyhien kirous. Mutta mitä liikuttaa meitä ihmisten kirous, kun ystävänämme on vain Jumala! Mitä me välitämme kirjanoppineista, kun me vain olemme profeettojen ja apostolien opetuslapsia! Jokainen taistelu, mihin Jumala meidät lähettää, on tervetullut. Me olemme sukupolvi, joka varhaisesta nuoruudesta seisoo taistelussa Saksan puolesta. Emme koskaan tahdo olla mitään muuta kuin taistelijoita viimeiseen hengenvetoomme saakka. Me tahdomme olla kristillisen julistuksen uuden arvioinnin julistajia, kirkon parannuksen julistajia, kirkon kääntymyksen julistajia Jumalan ja kansamme asialle myötämieliseksi. Me tiedämme, ettei tämä sana tule tyhjänä takaisin. Eilen me emme olleet kirkossa mitään. Tänään olemme jotakin. Huomenna tulemme olemaan kaikki. Uusi sukupolvi, joka Saksassa kasvaa, te, kirkon ja valtion tulevat johtajat, herännyt kristillinen kansa, tulette täyttämään sen, minkä me olemme panneet alulle.»

Sellaista on kristillinen sananjulistus uudessa Saksassa, ja sittenkin saivartelevat jumaluusoppineet ja omahyväiset, hurskastelevat papit niin Sak-

[1] Prof. Meyer-Erlach hylkää täydellä syyllä paljon muutakin, mitä sveitsiläissyntyinen saivartelijateologi prof. Barth on sanonut ja väittänyt.

sassa kuin muualla maailmassakin marxilaisten ja liberalististen pakanain kanssa kilvan huutavat, että Saksassa valtiovalta panisi esteitä kristilliselle sananjulistukselle. Lukemattomia kertoja on sellaista saatu Suomessakin todeta, eivätkä ns. jumaluusoppineet häpeä ulkomaisissa kongresseissaankaan olla sellaista huutamatta. Niinpä esim. kristillisessä nuorisokongressissa Budapestissa elokuun alussa tänä vuonna U.S:n numeron 11. 8. 35 mukaan: »Kristillisyyden tilasta nykyhetken Euroopassa puhui englantilainen tri James Kelly», joka oli toteavinaan, että »Saksassa on valtio sekaantunut siinä määrässä kirkon asioihin, että siitä on tullut todellinen vaara kristillisyydelle. Saksalainen tulkki kieltäytyi tulkitsemasta mainintaa Saksasta ja kirkkoherra P. Schürmann protestoi kolmensadan saksalaisen edustajan puolesta lausuntoa vastaan. Välikohtaus oli kiusallinen.» Eikö ehkä olisi pitänyt protestoida? Luulevatko »ekumeenikot», kaiken maailman kristillisyyden murheenkantajat, sellaiset kuin tri P. Virkkunen, että heidän taholtaan pitäisi niellä mitä häpeämättömyyksiä hyvänsä! Niinpä he uuden Saksan kristillisyyden arvostelussaan ovat joutuneetkin samoille linjoille marxilaisen puoluepaavin Tannerin kanssa ja se onkin heille oikein. Tannerissa on heille sopivaa seuraa ja tukea vaikka siihen 1937 pidettävään ekumeeniseen maailmankonferenssiinkin. Onnea vain hulinakristillisyyden ja marxilaisuuden väliselle yhteistyölle kansainvälisillä linjoilla!

Mutta on kirkonmiehiä, jotka käsittävät oikein ajan hengen ja huomaavat, että parantajan on ensin parannettava oma itsensä. Niinpä sotarovasti A. Malin palattuaan Tukholmasta Ruotsin kirkon pappisliiton kokouksesta kertoo (U.S. 15. 9. 1935): »Merkillisin ja antoisin kokouksen esitelmistä oli nuoren tukholmalaisen pastorin John Nilssonin alustus aiheesta, onko tarpeellista uudistaa evankelista jumalanpalveluselämäämme. Esitys oli erittäin ansiokas ja sisälsi omaperäisiä ajatuksia ja sattuvia vertauksia. Nilssonin puheen ytimenä oli se, että kirkon julistus on nykyään liian tehoton, voimaton ja hengetön ja se olisi perinpohjaisen uudistuksen tarpeessa.» Saattaapa niin olla, vaikkei sellaisia ääniä ole Suomen kirkonmiesten taholta vielä kuulunutkaan. Mutta hehän vain fariseusten tavoin lukevat rukouksiaan ja osoittelevat sormillaan muualla maailmassa rintoihinsa lyöviä, s.o. itsetutkiskeluun joutuneita publikaaneja. Heillä on silmät, mutta he eivät näe, on korvat, mutta he eivät kuule. He eivät tajua, mikä ajan hetki on lyönyt, ja siksi heidän käsissään on kivi leivän asemesta. Sanoja virtaa tulvimalla heidän suustaan, mutta missä ovat teot? Kirkonmiehet! Sen sijaan, että tahdotte täällä näytellä kerettiläistuomarin osaa, menkää nöyrinä ja opinhaluisina miehinä tekojen Saksaan noutamaan tekojen kristillisyyttä, mikä teiltä itseltänne puuttuu! Vain silloin, kun itse olette henkenne puolesta uudistuneet, teillä on mahdollisuuksia taivuttaa julistuksellanne välinpitämättömiä, kylmäkiskoisia ja vastahakoisia vallanpitäjiäkin totisen kristillisyyden ja kansakunnan todellisen onnen ja menestyksen vaatimiin tekoihin.

KAUNIS SIMI SIMON

Syyrian rintaman Mata Hari.

Turkkilainen majuri Cevat Rifat Bey, joka toimi valvontatoimiston päällikkönä Turkin VIII. armeijakunnan esikunnassa Syyrian rintamalla maailmansodassa, kertoo hämmästyttävän suorasukaisesti, rohkeasti ja jännittävästi juutalaisten maanpetoksesta ja laajasuuntaisesta vakoilutoiminnasta Palestiinassa, mikä tuotti suunnatonta vahinkoa turkkilaisten sotatoimille »luvatussa maassa».

»Kirjan lukee kuin romaanin, ja kuitenkin se on vain tositapahtumien selostus» — sanotaan siitä eräässä saksalaisessa arvostelussa.

Ylevän turkkilaisen patriotismin läpitunkema kuvaus!

Hinta 20: —. Saadaan kirjakaupoista, Rautatiekirjakaupan myymälöistä ja postivapaasti suoraan kustantajalta.

KUSTANNUS-OY. VASARA

Helsinki. P. Roobertink. 10.

Kajaani Tuhkala,

Helsinki,
Vänr.Stoolink.9,
Hovioik.neuv.
A.E.Andersson.

Me, Axel Solitander ja Toivo Kontio, Suomen V. ja O. M. Suur-Loosin Suur-Valtias ja Suur-Kirjuri, todistamme täten että tässä jäsenkortissa mainitulla loosilla on Suomen V. ja O. M. Suur-Loosin laillisesti antama peruskirja ja että sen jäsenet, sikäli kuin loosinsa oikeuksia nauttivat, ovat oikeutetut kaikkiin niihin etuihin ja vierailukohteliaisuuksiin, joita myöntävät sellaisten Suur-Loosien alaiset loosit, jotka Suomen Suur-Loosi on tunnustanut oikeiksi V. ja O. M. Suur-Loosiksi.

We, Axel Solitander and Toivo Kontio, Grand Master and Grand Secretary of the Grand Lodge of F. & A. M. in Finland, do hereby certify that the Ladge shown on the reverse side of this certificate is regularly chartered by the Grand Lodge of F. & A. M. in Finland, and its members, when in good standing in said Lodge, are entitled to all the privileges and courtesies of visitation given by Lodges whose governing bodies are recognized by this Grand Lodge as regular Grand Lodges of F. & A. M.

Vi, Axel Solitander och Toivo Kontio, Stor-Mästare och Stor-Sekreterare i F. & A. M. Stor-Loge i Finland, intyga härmed att den å detta medlemskort nämnda Logen arbetar med fulla, av F. & A. M. Stor-Loge i Finland förlänade rättigheter samt att dess medlemmar, därest de äro erkända av sin loge, äro berättigade till alla de förmåner och det tillmötesgående som beredas besökande hos loger, underlydande sådana Stor-Loger, vilka av Stor-Logen i Finland erkännas såsom F. & A. M. Stor-Loger.

Suur-Valtias — Grand Master — Stor-Mästare

Axel Solitander

Suur-Kirjur — Grand Secretary — Stor-Sekreterare

Toivo Kontio

Tästä vapaamuurarien Suomen Suurloosin alaisten loosien jäsenkortista käy m.m. selville suomalaisen vapaamuurariuden kansainvälisyys ja se omituinen seikka, ettei ins. Axel Solitander vapaamuurarillisessa valtiustunnossaan ole tyytynyt vain suurmestarin arvonimeen, vaan ottanut itselleen aasialaista suurmogulia muistuttavan "Suur-Valtiaan" paljonpuhuvan arvonimen.

Helsingin Heikinkadun juutalaisia "Suur-Valtiaita" luonteenomaisissa kansallisissa askareissaan. Tämä kansantyyppi on myös vapaamuurarien, "keinotekoisten juutalaisten", korkein kansainvälinen ihanne, jota kohden he kaikessa toiminnassaan pyrkivät.

Helsinki 1935. Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran Kirjapainon Oy.